

Wyrok z dnia 11 stycznia 2011 r.

I PK 153/10

Obowiązkowy tygodniowy wymiar zajęć nauczycieli zatrudnionych w szkole na stanowiskach pedagoga i logopedy ustalany jest na podstawie art. 42 ust. 7 pkt 3 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. - Karta Nauczyciela (jednolity tekst: Dz.U. z 2006 r. Nr 97, poz. 674 ze zm.).

Przewodniczący SSN Bogusław Cudowski, Sędziowie SN: Zbigniew Myszka, Małgorzata Wrębiakowska-Marzec (sprawozdawca).

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 11 stycznia 2011 r. sprawy z powództwa Marleny K.-C., Elżbiety P. przeciwko Zespołowi Szkół Sportowych [...] w R. o wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych, na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gliwicach Ośrodek Zamiejskowy w Rybniku z dnia 25 marca 2010 r. [...]

u c h y l i ł zaskarżony wyrok i przekazał sprawę Sądowi Okręgowemu-Sądowi Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gliwicach Ośrodek Zamiejskowy w Rybniku do ponownego rozpoznania i orzeczenia o kosztach postępowania kasacyjnego.

U z a s a d n i e n i e

Wyrokiem z dnia 25 marca 2010 r. Sąd Okręgowy w Gliwicach-Ośrodek Zamiejskowy w Rybniku oddalił apelację Zespołu Szkół Sportowych [...] w R. od wyroku z dnia 21 grudnia 2009 r. Sądu Rejonowego w Wodzisławiu Śląskim, którym ustalono, że tygodniowy wymiar zajęć powódek Marleny K.-C. i Elżbiety P. wynosi 18 godzin i nakazano pozwanemu Zespołowi dostosowanie do tego wymiaru tygodniowej liczby godzin zajęć powódek oraz zasądzone od strony pozwanej na rzecz powódek wynagrodzenie za pracę w godzinach ponadwymiarowych. Podstawę rozstrzygnięcia stanowiły następujące ustalenia.

Powódka Marlena K.-C. jest zatrudniona w pozwanym Zespole od 1 września 1993 r. na stanowisku nauczyciela - pedagoga. W dniu 25 czerwca 1999 r. uzyskała status nauczyciela mianowanego, a 5 października 2000 r. - stopień nauczyciela mianowanego. Z dniem 1 września 2005 r. nastąpiło przekształcenie stosunku pracy zawartego na podstawie umowy o pracę w stosunek pracy na podstawie mianowania. W dniu 11 lipca 2007 r. powódka uzyskała stopień nauczyciela dyplomowanego. Z kolei powódka Elżbieta P. w charakterze nauczyciela pracuje od 1983 r., w tym od 1993 r. jako nauczyciel mianowany. Z dniem 1 września 1998 r. rozpoczęła u strony pozwanej pracę w charakterze nauczyciela - logopedy. W dniu 5 października 2000 r. powódka uzyskała stopień nauczyciela mianowanego, natomiast 22 sierpnia 2005 r. - stopień nauczyciela dyplomowanego. Od dnia 1 września 2003 r. pozwany Zespół, powołując się na uchwały Rady Miejskiej w R. [...] z dnia 30 października 2003 r. oraz [...] z dnia 1 października 2008 r., ustalił powódkom tygodniowe pensum na 22 godziny.

W ocenie Sądu Okręgowego, skoro art. 42 ust. 3 Karty Nauczyciela określa pensum nauczycieli, to każda osoba zatrudniona w charakterze nauczyciela musi mieć tygodniowy wymiar obowiązkowych zajęć określony zgodnie z tym przepisem, mimo że - jak w przypadku powódek - wykonuje czynności pedagoga lub logopedy. Wymiar czasu pracy dla poszczególnych kategorii nauczycieli jest zróżnicowany w zależności od charakteru wykonywanych czynności oraz charakteru placówki, w której świadczona jest praca przez nauczyciela. Natomiast art. 42 ust. 7 pkt 3 Karty Nauczyciela odnosi się do określania tygodniowego obowiązkowego wymiaru godzin zajęć specjalistów, w tym pedagogów, logopedów i psychologów. Jeżeli zatem pedagodzy i logopedzi zatrudnieni w szkołach mogą zajmować stanowisko nauczyciela albo specjalisty to należy przyjąć, że art. 42 ust. 7 pkt 3 odnosi się tylko i wyłącznie do pedagogów i logopedów zatrudnionych w charakterze specjalistów. W przeciwnym wypadku regulacja art. 42 ust. 7 pkt 3 Karty Nauczyciela pokrywałaby się częściowo z regulacją art. 42 ust. 3 pkt 3 tej Karty. Szkoła zatrudniająca logopedę lub pedagoga powinna zatem - mając na względzie realizację nałożonych zadań - określić, w jakim charakterze chce go zatrudnić - specjalisty czy nauczyciela. Powódki zatrudnione są na stanowiskach nauczyciela - pedagoga szkolnego i nauczyciela - logopedy, a skoro uzyskały stopień awansu zawodowego nauczyciela mianowanego, to są nauczycielami, a nie innymi pracownikami szkoły. Stosownie więc do art. 42

ust. 3 pkt 3 Karty Nauczyciela ich tygodniowy obowiązkowy wymiar czasu pracy powinien wynosić po 18 godzin.

W skardze kasacyjnej od powyższego wyroku strona pozwana zarzuciła: I. naruszenie przepisów postępowania mające istotny wpływ na wynik sprawy, a mianowicie art. 378 § 1 i art. 328 § 2 w związku z art. 391 § 1 k.p.c., poprzez: 1) nieuwzględnienie wszystkich zarzutów apelacji, a w szczególności zarzutu dotyczącego naruszenia przez Sąd pierwszej instancji zasad procedury cywilnej i nieuwzględnienie przedstawionych w sprawie dowodów; 2) niewłaściwe i niekompletne uzasadnienie wyroku polegające na pominięciu części materiału dowodowego dotyczącego określenia, na jakich stanowiskach pracują powódki oraz niezajęciu stanowiska co do podniesionego w apelacji zarzutu błędu w uzasadnieniu wyroku Sądu pierwszej instancji polegającego na ustaleniu, że zarówno do nauczycieli w znaczeniu wąskim jak i szerokim obowiązkowy tygodniowy wymiar godzin zajęć określa art. 42 ust. 3 pkt 3 Karty Nauczyciela, co uniemożliwia ustalenie czym kierowały się przy wyrokowaniu Sądy obu instancji; II. naruszenie prawa materialnego przez: 1) błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie art. 42 ust. 3 pkt 3 Karty Nauczyciela, polegające na przyjęciu, że tygodniowy obowiązkowy wymiar godzin zajęć powódek jako nauczyciela - logopedy i nauczyciela - pedagoga wynosi 18 godzin; 2) niezastosowanie do ustalenia tygodniowego obowiązkowego wymiaru godzin zajęć powódek art. 42 ust. 7 pkt 3 Karty Nauczyciela; 3) niezastosowanie art. 1 ust. 1 i art. 3, a przez to naruszenie art. 9a i art. 42 ust. 1 Karty Nauczyciela, poprzez przyjęcie, że uzyskanie przez powódki stopnia awansu zawodowego powoduje, iż ich minimalny tygodniowy obowiązkowy wymiar godzin zajęć wynika z art. 42 ust. 3 pkt 3 Karty Nauczyciela oraz nieuwzględnienie definicji nauczyciela wynikającej z art. 1 ust. 1 w związku z art. 3 ust. 1 ustawy i przez to mylne przyjęcie, że osoby wymienione w art. 42 ust. 7 pkt 3 ustawy nie są nauczycielami, nie mają prawa do awansu zawodowego i w związku z tym powódki powinny mieć pensum określone na podstawie art. 42 ust. 3 pkt 3 ustawy; 4) niezastosowanie art. 30 ust. 5 pkt 1 Karty Nauczyciela, § 1 pkt 1 i § 2 pkt 1 rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej i Sportu z dnia 31 stycznia 2005 r. w sprawie minimalnych stawek wynagrodzenia zasadniczego nauczycieli, ogólnych warunków przyznawania dodatków do wynagrodzenia zasadniczego oraz wynagradzania za pracę w dniu wolnym od pracy (Dz.U. Nr 22, poz. 181 ze zm.) oraz § 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej i Sportu z dnia 1 grudnia 2004 r. w sprawie uzyskiwania stopni awansu zawodowego przez nauczycieli (Dz.U. Nr 260,

poz. 2593 ze zm.) i przyjęcie, że pedagodzy i logopedzi nie są nauczycielami, nie stosuje się do nich stopni awansu zawodowego, podczas gdy z tych przepisów wynika, że osoby zajmujące stanowiska wymienione w art. 42 ust. 7 Karty Nauczyciela są nauczycielami, mają prawo do awansu zawodowego, a obowiązkowy tygodniowy wymiar godzin zajęć nauczycieli - pedagogów i nauczycieli - logopedów jest ustalany zgodnie z art. 42 ust. 7 pkt 3 Karty Nauczyciela.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości, a także uchylenie w całości poprzedzającego go wyroku Sądu pierwszej instancji i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania, ewentualnie uchylenie obu wyroków i orzeczenie co do istoty sprawy poprzez oddalenie powództwa w całości.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Niezasadne są zarzuty naruszenia przepisów postępowania, tj. art. 378 § 1 oraz art. 328 § 2 w związku z art. 391 § 1 k.p.c. Obraza pierwszego z nich stanowi nierozpoznanie, a więc niewzięcie pod uwagę, nierozważenie i brak oceny wszystkich podniesionych w apelacji zarzutów. Tymczasem Sąd drugiej instancji dał wyraz nieuwzględnieniu zarzutów apelacyjnych, jednoznacznie wskazując (innym zagadnieniem jest czy zasadnie), że po pierwsze - dla każdej osoby zatrudnionej w pełnym wymiarze czasu pracy w charakterze nauczyciela tygodniowy wymiar czasu pracy musi być określony zgodnie z art. 42 ust. 3 pkt 3 Karty Nauczyciela, niezależnie od faktycznego wykonywania - jak w przypadku powódek - czynności pedagoga lub logopedy, oraz po drugie - powódki były nauczycielami w wąskim tego słowa znaczeniu, a nie innymi pracownikami szkoły (specjalistami), dla których obowiązkowy wymiar zajęć ustalany jest na podstawie art. 42 ust. 7 pkt 3 ustawy. Z kolei naruszenie art. 328 § 2 k.p.c., stosowanego przez sąd odwoławczy poprzez art. 391 § 1 k.p.c., może stanowić uzasadnioną podstawę skargi kasacyjnej tylko wtedy, gdy uzasadnienie zaskarżonego orzeczenia nie pozwala na jego kontrolę kasacyjną. Tylko bowiem w takim wypadku uchybienie art. 328 § 2 k.p.c. może być uznane za mogące mieć wpływ na wynik sprawy. Takich braków uzasadnienie zaskarżonego wyroku nie zawiera, tym bardziej że Sąd drugiej instancji jednoznacznie określił, iż powódki zatrudnione są na stanowiskach nauczyciela-pedagoga i nauczyciela-logopedy.

Skarga kasacyjna okazała się usprawiedliwiona z uwagi na zasadność zarzutów obrazy prawa materialnego. Przepis art. 42 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. - Karta Nauczyciela (jednolity tekst: Dz.U. z 2006 r. Nr 97, poz. 674 ze zm., powoływanej dalej również jako ustawa) określa czas pracy nauczycieli zatrudnionych na poszczególnych stanowiskach w różnych typach szkół. Zgodnie z tym przepisem czas pracy nauczyciela zatrudnionego w pełnym wymiarze zajęć nie może przekraczać 40 godzin na tydzień (ust. 1), a w ramach tego czasu pracy oraz ustalonego wynagrodzenia nauczyciel jest obowiązany realizować między innymi zajęcia dydaktyczne, wychowawcze i opiekuńcze, prowadzone bezpośrednio z uczniami lub wychowankami albo na ich rzecz, w wymiarze określonym w ust. 3 lub ustalonym na podstawie ust. 4a albo ust. 7 (ust. 2). Artykuł 42 ust. 3 ustanawia normy tygodniowego obowiązkowego wymiaru godzin zajęć dydaktycznych, wychowawczych i opiekuńczych, prowadzonych bezpośrednio z uczniami lub wychowankami albo na ich rzecz, nauczycieli zatrudnionych w pełnym wymiarze zajęć na wymienionych w tym przepisie stanowiskach w określonych typach (rodzajach) szkół. W tabeli norm pod liczbą porządkową 3 (powoływaną dalej za Sądami obu instancji i skarżącym jako pkt 3) przewidziano tygodniową normę 18 godzin obowiązkowego wymiaru zajęć dydaktycznych, wychowawczych i opiekuńczych dla nauczycieli: przedszkoli specjalnych, szkół podstawowych, gimnazjów, szkół specjalnych, liceów ogólnokształcących, liceów profilowanych i liceów uzupełniających, przedmiotów teoretycznych w szkołach prowadzących kształcenie zawodowe, w tym w szkołach specjalnych i szkolenia rzemieślniczego w schroniskach dla nieletnich oraz zakładach poprawczych, przedmiotów artystycznych i ogólnokształcących w szkołach artystycznych i innych placówkach kształcenia artystycznego. Natomiast zgodnie z art. 42 ust. 7 pkt 3 - organ prowadzący szkołę lub placówkę określa, między innymi, tygodniowy obowiązkowy wymiar zajęć nauczycieli szkół niewymienionych w ust. 3, nauczycieli realizujących w ramach stosunku pracy obowiązki określone dla stanowisk o różnym tygodniowym obowiązkowym wymiarze godzin, pedagogów, psychologów, logopedów, doradców zawodowych prowadzących zajęcia związane z wyborem kierunku kształcenia i zawodu w celu wspomagania uczniów w podejmowaniu decyzji edukacyjnych i zawodowych, o których mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 22 ust. 2 pkt 11 ustawy o systemie oświaty.

Sądy obu instancji uznały, że skoro powódki - pomimo wykonywania czynności pedagoga i logopedy - zatrudnione są na stanowiskach nauczycieli, to ustalenie

obowiązującego je wymiaru zajęć na podstawie art. 42 ust. 7 pkt 3 Karty Nauczyciela jest niedopuszczalne, gdyż przepis ten odnosi się wyłącznie do pedagogów i logopedów zatrudnionych na stanowiskach specjalistów. Pogląd ten nie jest trafny.

Nie budzi wątpliwości, że art. 42 Karty Nauczyciela odnosi się do nauczycieli w rozumieniu art. 3 pkt 1 tej ustawy, zgodnie z którym ilekroć jest w niej mowa o nauczycielach bez bliższego określenia - rozumie się przez to nauczycieli, wychowawców i innych pracowników pedagogicznych zatrudnionych w przedszkolach, szkołach i placówkach wymienionych w art. 1 ust. 1 i 1a. Dlatego art. 42 ust. 3 określa tygodniowe normy zajęć obowiązkowych w różnych typach szkół zarówno nauczycieli przedmiotów edukacyjnych, jak i nauczycieli praktycznej nauki zawodu, wychowawców, bibliotekarzy bibliotek szkolnych oraz nauczycieli poradni psychologiczno-pedagogicznych. Wynikające z tego przepisu różnice w wymiarach obowiązkowych zajęć nauczycieli zatrudnionych na wymienionych w nim stanowiskach w różnych typach szkół nie są przypadkowe, ale w oczywisty sposób wynikają z charakteru pracy, rodzaju oraz rozmiaru obowiązków i obciążeń związanych z zajmowanym przez nauczyciela stanowiskiem. Nie budzi przecież wątpliwości, że obowiązki nauczyciela przedmiotu teoretycznego, nauczyciela praktycznej nauki zawodu, nauczyciela zatrudnionego na stanowisku wychowawcy świetlicy szkolnej czy też nauczyciela-bibliotekarza są nieporównywalne zarówno pod względem uciążliwości realizowanych (prowadzonych) zajęć, jak i czasu niezbędnego na przygotowanie się do nich oraz sprawdzenie wiedzy uczniów. Z tego względu inny jest obowiązkowy tygodniowy wymiar zajęć np. nauczyciela przedmiotu teoretycznego w szkole zawodowej (18 godzin - art. 42 ust. 3 pkt 3), nauczyciela praktycznej nauki zawodu (22 godziny - art. 42 ust. 3 pkt 5), czy też nauczyciela-bibliotekarza w tej samej szkole (30 godzin - art. 42 ust. 3 pkt 11). Oczywiście jest również, że art. 42 ust. 3 nie określa obowiązkowego wymiaru godzin dla wszystkich nauczycieli podlegających ustawie, gdyż dla nauczycieli nim nieobjętych oraz realizujących obowiązki określone dla stanowisk o różnym tygodniowym obowiązkowym wymiarze godzin - wymiar ten jest ustalany na podstawie ust. 7, co wprost wynika z art. 42 ust. 2 pkt 1 ustawy.

Przepis art. 42 ust. 7 pkt 3 Karty Nauczyciela nadaje organowi prowadzącemu szkołę lub placówkę uprawnienie do określania tygodniowego obowiązkowego wymiaru godzin zajęć, między innymi, pedagogów, psychologów, logopedów i doradców zawodowych, o których mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 22 ust. 2 pkt 11 ustawy o systemie oświaty. Zgodnie z art. 1 ustawy z dnia 7 września 1991

r. o systemie oświaty (jednolity tekst: Dz.U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572 ze zm.) zadaniem tego systemu jest nie tylko zapewnienie obywatelom realizacji prawa do kształcenia się oraz prawa dzieci i młodzieży do wychowania i opieki, odpowiednich do wieku i osiągniętego rozwoju (pkt 1), ale również dostosowanie treści, metod i organizacji nauczania do możliwości psychofizycznych uczniów, a także możliwości korzystania z pomocy psychologiczno-pedagogicznej i specjalnych form pracy dydaktycznej (pkt 4). Oznacza to, że szkoły i placówki objęte tym systemem zobowiązane są do realizowania zarówno zadań edukacyjnych i opiekuńczo-wychowawczych w stosunku do uczniów i wychowanków, jak i zadań w ramach pomocy psychologiczno-pedagogicznej świadczonej również na rzecz rodziców i opiekunów oraz nauczycieli. Wynika to wprost z art. 64 ust. 1 powołanej ustawy, zgodnie z którym podstawowymi formami działalności dydaktyczno-wychowawczej szkoły są nie tylko zajęcia edukacyjne (pkt 1 i 2) i praktyczna nauka zawodu w szkołach prowadzących kształcenie zawodowe (pkt 5), ale także zajęcia dydaktyczno-wyrównawcze i specjalistyczne organizowane dla uczniów mających trudności w nauce oraz inne zajęcia wspomagające rozwój dzieci i młodzieży z zaburzeniami rozwojowymi (pkt 3). W celu realizacji tego zadania art. 22 ust. 1 pkt 11 ustawy o systemie oświaty nadaje ministrowi właściwemu do spraw oświaty i wychowania umocowanie do określenia w drodze rozporządzenia zasad udzielania i organizacji pomocy psychologiczno-pedagogicznej w szkołach i placówkach, które powinny tworzyć warunki dla zaspokajania potrzeb rozwojowych i edukacyjnych uczniów, w szczególności wspomagać rozwój uczniów i efektywność uczenia się. Wydane na podstawie tej delegacji rozporządzenie Ministra Edukacji Narodowej i Sportu z dnia 7 stycznia 2003 r. w sprawie zasad udzielania i organizacji pomocy psychologiczno-pedagogicznej w publicznych przedszkolach, szkołach i placówkach (Dz.U. Nr 11, poz. 114, powoływane dalej jako rozporządzenie z dnia 7 stycznia 2003 r.) nakłada na dyrektora szkoły obowiązek organizowania takiej pomocy (§ 15 ust. 1) oraz określa zasady organizacji i udzielania uczniom, ich rodzicom oraz nauczycielom pomocy psychologiczno-pedagogicznej, w tym, między innymi, w formie zajęć specjalistycznych: korekcyjno-kompensacyjnych, logopedycznych, socjoterapeutycznych oraz innych zajęć o charakterze terapeutycznym, a także zajęć psychoedukacyjnych dla uczniów i rodziców (§ 5 ust. 2 pkt 2, 5 i 6 w związku z § 2 pkt 5). Zajęcia te mogą być prowadzone w grupach o określonej w przepisach rozporządzenia liczbie uczestników, przez nauczycieli posiadających przygotowanie w zakresie terapii pedagogicznej, logopedii lub logopedii szkolnej, w zakresie pracy o

charakterze terapeutycznym lub socjoterapii, pedagogów, psychologów oraz innych nauczycieli posiadających przygotowanie do prowadzenia zajęć specjalistycznych (§ 7 ust. 1 i § 11). W przedszkolu, szkole lub placówce mogą być zatrudnieni pedagog, psycholog, logopeda i doradca zawodowy, których zakres zadań określają przepisy rozporządzenia (§ 15 ust. 2-6).

W ocenie Sądu Najwyższego w składzie rozpoznającym niniejszą skargę kasacyjną, przytoczone wyżej uregulowania należy rozumieć w ten sposób, że w zależności od rozmiaru indywidualnych potrzeb dzieci i młodzieży uczących się w danej szkole lub placówce, a konkretnie - mniejszego lub większego zapotrzebowania w danej szkole na zajęcia z zakresu pomocy psychologiczno-pedagogicznej, realizacja tych zajęć może odbywać się albo poprzez powierzenie ich prowadzenia nauczycielom (np. zajęć edukacyjnych), posiadającym odpowiednie przygotowanie, albo poprzez zatrudnienie nauczyciela posiadającego odpowiednie kwalifikacje (art. 9 ust. 1 pkt 1 Karty Nauczyciela) na stanowisku - między innymi - pedagoga lub logopedy, z powierzeniem mu obowiązków i zadań określonych w przepisach rozporządzenia. W takim przypadku obowiązkowy wymiar zajęć podlega ustaleniu na podstawie art. 42 ust. 7 pkt 3 ustawy. Jest to rozwiązanie zrozumiałe i zasługujące na akceptację, gdy się uwzględni, że stanowisko nauczyciela przedmiotu edukacyjnego, dla którego pensum zostało określone w art. 42 ust. 3 pkt 3, jest stanowiskiem innym, związanym z innymi zadaniami, obowiązkami i uciążliwościami niż stanowisko nauczyciela-pedagoga lub nauczyciela-logopedy, podobnie jak jest stanowiskiem innym niż stanowisko nauczyciela praktycznej nauki zawodu czy też nauczyciela-bibliotekarza, dla których określona została większa liczba godzin obowiązkowego wymiaru zajęć (por. także rozważania zawarte w uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 5 marca 1990 r., III PZP 51/89, OSNCP 1990 nr 12, poz. 140 oraz wyrokach tego Sądu z dnia 1 lipca 1998 r., I PKN 217/98, OSNAPiUS 1999 nr 15, poz. 479 i z dnia 5 lutego 2002 r., I PKN 849/00, LEX nr 54887). Można również stwierdzić, że o ile art. 42 ust. 3 pkt 3 określa obowiązkowy wymiar zajęć dla nauczycieli bezpośrednio realizujących zadania edukacyjne szkoły, to art. 42 ust. 7 pkt 3 odnosi się, między innymi, do ustalania tego wymiaru dla nauczycieli zatrudnionych na stanowiskach związanych z realizacją zadań szkoły z zakresu pomocy psychologiczno-pedagogicznej.

W konsekwencji Sąd Najwyższy w obecnym składzie nie podziela poglądu zaprezentowanego w wyroku z dnia 25 stycznia 2007 r., I PK 195/06 (OSNP 2008 nr 5-

6, poz. 62), zgodnie z którym określenie wymiaru czasu pracy nauczyciela zatrudnionego na stanowisku logopedy następuje na podstawie art. 42 ust. 3 pkt 3 Karty Nauczyciela, natomiast art. 42 ust. 7 pkt 3 tej ustawy znajduje zastosowanie do specjalistów-logopedów zatrudnionych na podstawie § 15 rozporządzenia z dnia 7 stycznia 2003 r. Należy zauważyć, że art. 42, podobnie jak pozostałe przepisy Karty Nauczyciela, odnosi się wyłącznie do nauczycieli (w rozumieniu art. 3 pkt 1), a nie innych grup zawodowych. Skoro więc przepis ten istotnie w żadnym miejscu nie wymienia stanowiska specjalisty, przewiduje natomiast w ust. 7 pkt 3 między innymi stanowiska pedagoga i logopedy, o których mowa w przepisach rozporządzenia z dnia 7 stycznia 2003 r., to jednoznacznie stanowi o możliwości zatrudniania na tych stanowiskach osób będących nauczycielami. Ponadto, co prawda przepisy ustawy o systemie oświaty zezwalają na zatrudnienie w szkole publicznej osoby niebędącej nauczycielem, posiadającej przygotowanie uznane przez dyrektora szkoły za odpowiednie do prowadzenia danych zajęć (art. 7 ust. 1a), jednakże osobę taką zatrudnia się na zasadach określonych w Kodeksie pracy, stosując do niej odpowiednio przepisy dotyczące tygodniowego obowiązkowego wymiaru godzin nauczycieli, ale wyłącznie w zakresie zajęć edukacyjnych (art. 7 ust. 1b), do których nie zalicza się zajęć z zakresu pomocy psychologiczno-pedagogicznej (art. 64 ust. 1).

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji na podstawie art. 398¹⁵ § 1 zdanie pierwsze oraz art. 108 § 2 w związku z art. 398²¹ k.p.c.

=====